

Puc imaginar bé Attilio Bertolucci, un dia d'alguna tardor després del final de la Segona Guerra Mundial, segut sobre fulles mortes sota la llum crepuscular d'algun indret entre [la Val Bratica i la Val Parma](#), ben a prop de Casarola, el poble del poeta, on la família va haver de fugir per protegir-se del conflicte bèl·lic i de la Parma de Mussolini. L'imagino allà, contemplant com llança avionets de paper el seu Bernardo, el fill llavors de 10 anys que molt més tard va dirigir *Novecento* per radiografiar el feixisme patit, l'existent i el que havia de venir -l'actual- i, també, per honorar, i així superar, el potent llegat d'imatgeria del pare. Puc imaginar el seu procés mental i emocional a l'hora de gestar el poema, aquesta mirada pictòrica i cinematogràfica del professor d'història de l'art capaç de detectar línies mestres del temps en progressió i d'elevat un instant en fuga aparentment intrascendent de la quotidianitat a la categoria d'autèntica obra d'art. Ho fa en el videopoema següent i en molts altres poemes de *Porta'm amb tu*, on hem reunit en català més d'un centenar de poemes, un volum que ja podeu adquirir a les [llibreries](#), a la [web de Salze](#) i mitjançant [subscripció](#). Us deixo avui, doncs, en el Dia Mundial de la Poesia, amb aquest avionet i aquesta mirada que descriuen una corba, un paràbola de vida, un comportament del temps i dels éssers.